

דן כנר סוף-סוף מקבל מיכתבי-הערצה גם מגברים, וצילה מנוסי גילתה אבן-ירכיים על הצוואר

ועזב את המידרחה, עליה הנתה מכונת השגרירות.

■ **דן כנר**, איש הרדיו ו-הטלוויזיה, המכבב לאחרונה לא רק במדורים העוסקים בשידור, התראיין השבוע בערב-ראיונות. מטבע הדברים עורר הראיון סקרנות מיוחדת בקהל ולידי שושים אינספור. כנר סיפר, כי בדרך-כלל היה מקבל 99% מ-מיכתבי-ההערצה מבנות המין הנשי. לאחרונה, סיפר, חל שינוי. היחס בין מיכתבי-העידוד הוא חצי-חצי מנשים ומגברים. קל-לת, הוסיף, הוא מקבל לא-

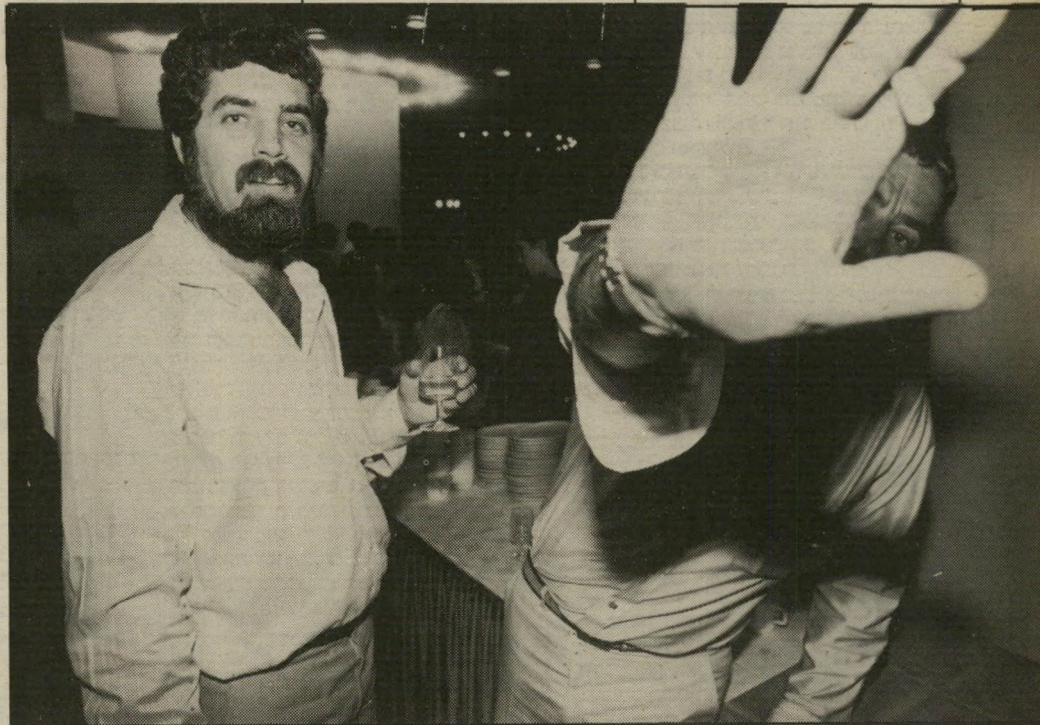
התיירות, **אברהם שריר**, ששהה במלון סמוך, אלא שהוא לא הגיע. השמועה סיפרה כי השר סירב לכבד את המופע בנוכחותו, אלא אם יותר לו לנאום לפני ההופעה. לא הותר לו — אז הוא לא בא.

■ שגריר ישראל במצריים, **משה שישון**, נראה השבוע מסתובב בחוסר-מעש ליד בית-אגרון בירושלים. הסיבה: מכר ניתו שחנתה על המידרחה, נג-עלה בסנדלי-דנור. עם בואם של המחלצים, שלהם המתין יר-תר משעה. נכנס שישון למכוניתו

שחיין ירדני, שעבר בלהט הש-חיה את הגבול, או שחיין ישרא-לי, שהרחיק לכת, או אולי סתם

שהתקרבה לחוף מכיוון החוף הירדני. הנקודה המתקרבת עור-רה סקרנות רבה: האם זהו

המתרחצים בחוף מוריה כיסה-מלה ניצבו מרותקים ו-עקבו אחר נקודה רחוקה לבנה.

שליטון שבס יועצו לענייני התיישבות של שר-הביטחון יצחק רבין (אוחז בכוס) ותת-אלוף חוגי המשמש כשלישו הצבאי של שר-הביטחון (שולח יד לעבר המצלמה). הונצחו עלידי צלם העולם הזה, כשהם שותים ונהנים. השניים לא הרגישו בנוח במוזה שבה נתפסו.

"חג החירות"

אורי שלזינגר יהודה רביב ודני נטלר החליטו להו-ציא כרזה. שתבטא את מחאתם נגד הכפייה הדתית. היה להם רעיון. גרפיקאי (שלזינגר עצמו) וצלם (רביב). הם ניגשו לבית-דמוס להדפיס מיספר מוגבל של עותקים. לתדהמתם גילו שזהו החלק הקשה של מחאתם. הם ערכו מסע מפרך בין עשרות בתי-דמוס גדולים וקטנים. ידועים ולא-ידועים, ובכל מקום נתקלו בסירוב. בדרך כלל היתה התחמקות ללא סיבה. לעיתים הסביר להם בעל בית-הדמוס שאינו יכול להדפיס כרזה כזו, משום שיש לו גם לקוחות דתיים. לבסוף ניא את אחד מבתי-הדמוס לקחת על עצמו את העבודה. בתנאי שלא יזוהה בשום דרך. האכזבה הבאה של השלושה היתה כשניסו להפיץ את הכרזה בתנויות ספרים ובתיקפה בתל-אביב. גם כאן היתה התשובה שלילית.

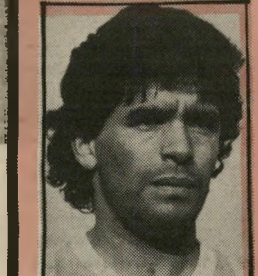
עצם בלתי-מוזוהה? מקץ כמה שעות, משהתקר-כה הנקודה אל החוף הישראלי. התאספו המתרחצים והמשתזפים למיניהם. ומה רכה היתה תדהמתם, כשמהמים הגיה חיים קור-פו, שרידת-החבורה, כשלא-אישו כובע לבן בטרם הספיקו הכל להתאושש, עטה עליו רעייתו דבורה, שחיכתה לו מודאגת ביותר על החוף. משנשאל קורפו אם הרחיק לשחות, כדי להיפגש עם שרידת-החבורה הירדני, השיב ברצינות גמורה: "אין תגובה!"

■ בים המלח, המקום הנמוך ביותר בעולם, גם כחרה להקת בת-שבע להנוך את תוכניתה החדשה. ההופעה המרהיבה היתה בחופשת-הפסח. על גבי בימה ענקית שנבנתה על-יפני המים. אל הבימה הוליכה רמפה ארוכה, שהובילה עד החוף הבטוח. ב-מופע היה אמור לנכות גם שר-

אריק מחפש את שחל

השבוע שהיה היה שבוע חגיגי במיוחד: תחילה היום האחרון של חגי-הפסח. אחר-כך המימונה והאחד במאי. לרגל החגיגה המתמשכת שהו רבים מהשרים בבתיהם, וכך קרה שביום הראשון חיפש אריאל שרון, שרידת-העשייה-המניסחה. אחר משה שחל שרידת-האנרגיה. אז מה? אדם מהשורה היה מעיף מבט בניקס-הטלפונים שלו ומחייג את המיספר המבוקש, אולם כאן מדובר בשר. ממישרדו של אריק צילצלו אל מישרדו של שחל. שני המישרדים היו מאוישים בקושי. בגלל חופשת-החג. במיש-רד של שחל הורו למישרד של אריק לצלצל אל שחל הביתה. אחרי כמה שניות נוספות שוב טלפון ממישרד-התעשייה-המסחר למשרד-האנרגיה: עוד לא מצאתם את השר? וכך רצו הטלפונים בין מישרד-האנרגיה, מישרד-התעשייה-המסחר, ביתו של שחל בחיפה, מישרדו שם, חוותו של אריק — הלוך וצלצל. אצל אנשים פשוטים התהליך המסובך הזה — לדבר עם מישהו בטלפון — הוא לגמרי שונה, וגם יותר זול.

בין יו"ר לכוכב

מאראדונה
אכזבה

הכניסה למלון דר-אכדיה בליל-השישי לוותה באי-נעימות קלה. פתח המלון בהרצליה נסגר במחסומי-מישטרה, וניידות מיטרלו בסמוך. האורחים במלון והסובבים אותו תמחו לפשר המהומה. בסביבות השעה 10 בערב נדמה היה כי נפתרה התעלומה. חבר-הכנסת מינחס גולדשטיין צעד בטוחות פנימה, עם אילנה רעייתו החיננית, והתקבל ב-לבבות הראויה. גולדשטיין בא כדי להתראיין בערב-ראיונות שנערך במקום, אולם מה רבה היתה אכזבתו של מי שמשמש גם כיושבי-ראש ועדת-הספורט של הכנסת. משהסתבר לו כי כל הרעש ואמצעי-הביטחון לא נועדו לאבטח דווקא את שלומו, כי אם את שלומה של דמות אחרת מעולם הספורט — דיינו מאראדונה, הכדורגלן הארגנטיני הנודע, שעמד להגיע למלון. אמצעי הביטחון נועדו לחצוץ בינו לבין מעריציו הרבים.

ידון לונדון סיפר לא-מכבד למראיין כי ידידו-מילדות והאדם הקרוב ביותר לו הוא גידעון סאמט. פרשן הארץ (משמאל). הוא הגדיר אותו כ"עונג-הצלה". שאלו הוא פונה כשהוא בצרות. בשבוע שעבר נפגשו השניים בבית-קפה. ולונדון זכה בתמורה על המחמאה: סאמט שילם עבור שלוש כוסות בירה ששתה. השלישי הוא עיתונאי דבר אמנון דנקנר. גם הוא ידיד-קרוב של לונדון.